

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla, . . . 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98**S U M A R**

— Art. 66 al. 2 și 3 codul de pr. civilă. Dreptul persoanelor morale streine de a sta în judecată de d-l Alex. Velescu.

JURISPRUDENȚĂ:

— Casație s. I: *Irina T. Ionesca ș. a., cu Olga N. Georgescu ș. a.* (Un regulament comunal nu poate să desființeze drepturile de servitute reală (servitute de vedere) dobândite de o parte cu mult înainte de decretarea regulamentului. Când tribunalul declară desființată o servitute de vedere între două fonduri vecine, prin aplicarea regulamentului comunal și pe considerațiuni streine art. 634 c. civ., cum ar fi lipsa de prejudiciu pentru proprietarul fondului dominant, violează atât citatul articol cât și art. 480 și 481 c. civ.);
— Casație s. II: *P. A. Naumescu cu Societ. petroliferă internațională română* (În timpul vacanțelor comisia de consolidare este legal constituită cu președintele secțiunii de vacanță);
— Curtea de apel s. I: *Elena N. Dimitriu-Oțofol cu Gh. Antonescu* (Efectul purgei nu se aplică la vânzările pentru eșire din diviziune ci numai la vânzările forțate) cu o Notă;
— Tribunalul Dolj s. II: *Const. D. Buse cu Costică I. Ciurcu* (În delictele prevăzute de art. 238 cod. penal, părțile se pot împăca, tribunalul putând lua act de declarațiunea reclamantului chiar în lipsa întămitului și declară stinsă acțiunea);

Rezumatel Jurisprudenței Curței noastre de Casație

— *Curtea de casație s. I: No. 1: Convențiuni.*—Dovedirea lor.—Dovedirea convențiunii dintr'o parte cu terțiile persoane.—Admisibilitatea probei cu martori; **No. 2: Convențiuni.**—Tutela.—Socotilele tutelui.—Dispozițiunile art. 419 c. civ., cari stabileste incapacitatea tutorelui de a trata cu fostul pupil.—Convențiunile la cari se aplică această dispoziție.—Art. 419 c. civil
— *Curtea de casație s. II: No. 1: Poprire.*—Creditor chirografar.—Chitanță de descărcare dată tertului de debitor, anterior poprirei.—Dacă ea este opozabilă creditorului chirografar, în ce privește data; **No. 2: Lovire simplă.**—Stingerea acțiunii publice prin împicare.—Producerea ei în opoziție, în lipsa inculpatului.—Admisibilitate.—Art. 82 l. j. p. și 238 c. penal; **No. 3: Citație.**—Lipirea ei pe usa casei.—Dacă această formalitate poate avea loc, în cazul când citația a fost remisă uneia din persoanele prevăzute de art. 74 pr. civ. și 63 l. j. p.—Soluție negativă.
— *Curtea de casație s. III: No. 1: Patentă.*—Medic veterinar.—Inspector zootehnic.—Scutire de patentă; **No. 2: Conturi.**—Comisie de aprovizionare a arsenalului armatei.—Recepție neregulată de material.—Responsabilitate.—Condannare prin decizia Ministerului de Războiu.—Dacă partea care nu a făcut apel, poate face intervenție la Curtea de Conturi în apelul făcut de altă parte.—Soluție negativă.—Art. 247 pr. civ., art. 23 regul. de administrație al armatei.

Art. 66 al. 2 și 3 cod. proc. civ.: Dreptul persoanelor morale streine de a sta în judecată.

Art. 66 proc. civ. cuprinde dispoziții de diferită natură; foarte mult laudat, pentru inovația introducerii *anchetei în futurum*, a cărei utilitate a dovedit-o cu prisosință practica în urmă, el a fost criticat în ce privește alineatele 2 și 3 cu mare înverșunare și multă patimă.

Analizate din punct de vedere exclusiv juridic, dispozițiile al. 2 și 3 art. 66 proc. civ. își găsesc rațiunea de a fi în demonstrarea utilității lor, dreptul fiind știința utilului prin excelență. Dar pentru această demonstrare sunt necesare câteva observațiuni prealabile.

Înlăturăm mai întâiu din discuție societățile comerciale străine, pentru cari atât legislația noastră (art. 237 și urm. cod. comerc.) cât și jurisprudența noastră au stabilit regule speciale. ¹⁾ De altfel și d-l Dissescu, autorul legii din 1903, a spus aceasta textual în discuțiunea art. 66 la Senat în ședința de la 22 Ianuarie 1900.

În al doilea rând, trebuie să luăm ca fundament al întregii noastre analize *Teoria ficțiunii*, admisă în conformitate cu trecutul nostru istoric de jurisprudența noastră prin deciziunile înaltei Curți de casație din 1878 și 1895 precum și de d-l Dissescu cu prilejul debaterilor parlamentare în privința noului cod de procedură.

Nu intră în chestiunea ce tratăm discuția dacă bine sau rău a făcut legiuitorul nostru admițând *teoria savignyană a ficțiunii* și nu *teoria realității organice* a lui Zittelman, Bessler și Gierke sau *teoria patrimoniilor colective* a d-lui Planiol, nici dacă teoria ficțiunii mai e sau nu în spiritul evoluției științei juridice. Legiuitorul nostru a admis-o, din motive puternice de atfel, și noi trebuie să ne supunem voinței lui.

¹⁾ Casația română a decis că societățile comerciale străine trebuiesc autorizate numai când funcționează permanent, nu și pentru o stare în judecată întâmplătoare.

În al treilea rând—și aci legiuitorul a fost conștient—s'a admis conform jurisprudenței Curții noastre de casație că ficțiunea prin care un stat acordă unei asociații de fapt personalitatea juridică, fiind un atribut al suveranității, nu poate trece de limitele acestei suveranități, conform adagiului: «Non valent leges extra territorium statuentis.»

Acestea fiind stabilite, să analizăm art. 66 al. 2 și 3: «*Persoanele morale pot sta în judecată când au capacitate după legea română, chiar dacă legea țărilor le declară incapabile.*

Dreptul de a sta în judecată nu cuprinde însă în sine și capacitatea de a exercita și celele drepturi.»

S'a spus—și pe drept—că aceste dispoziții ar fi fost mai la locul lor în art. 67 proc. civ., care vorbește despre starea în judecată. De asemenea recunoaștem că ar fi fost bine să se fi dat textului o precizie desăvârșită, arătându-se când o persoană morală străină are capacitate după legea română și admitând că aceasta necesitează recunoașterea ei la noi, cum se face această recunoaștere. ¹⁾

Care a fost intenția legiuitorului când, imitând art. 53 proc. civ. germană, a introdus la noi dispozițiile art. 66 privind a nu se întinde aceleași dispozițiuni și persoanelor străine fizice, ²⁾ cum era în proiect și cum e în codul german?

A fost, precum o spune d-l Dissescu, de a se tranșa o controversă posibilă.

Nu suntem siguri că legiuitorul din 1900 a avut întocmai intențiile ce-i atribuim. Dar credem că explicarea pe care o dăm dispozițiilor art. 66 al. 2 și 3 proc. civ. e logică, posibilă în economia legislației noastre și deci acceptabilă.

Pentru a demonstra aceasta să ne înfațișăm ipoteza următoare: O societate se constituie într-o țară străină. Ea poate fi sau nu recunoscută acolo din motive, ce nu ne privesc juridicește. ³⁾ Această societate contractează cu un român și din acest raport juridic ivindu-se o neînțelegere, societatea reclamă sau e reclamată la noi.

Se pot înfațișa în acest caz, zice d-l Em. Porumbu, trei ipoteze ⁴⁾.

a) O societate recunoscută în țara, în care s'a constituit e considerată capabilă pretutindeni a sta în judecată. Aceasta însă nu se poate admite, căci e contra principiilor admise de legiuitorul nostru sau cel puțin de jurisprudența noastră (Cas. 1895) pe motive de ordine publică internă.

b) O societate streină, recunoscută persoană morală în țara sa, poate sta în judecată dacă aceasta nu e contra ordinii publice interne a noastră. Teoria aceasta transacțională a d-lui Pasquale Fiore trebuie însă respinsă din aceleași motive de limită a suveranității, ce prin ficțiune crează persoana morală. Ea însăși presupune o apreciere făcută de statul în care societatea vrea să aiba dreptul de a sta în instanță.

O societate streină, recunoscută aiurea, trebuie recunoscută și la noi spre a putea figura în instanță ⁵⁾.

Aci e părtea cea mai interesată a dispozițiilor art. 66 al. 2 și 3. Legea română, recunoscând o persoană morală străină, nu înseamnă cătuș de puțin că această persoană morală devine română. Cum o să devină românească statul francez de ex. dacă i s'ar recunoaște dreptul de a sta în instanța la noi! Legea noastră nu face altceva decât să admită pentru tribunalele noastre *existența juridică* a asociației străine care cu toată recunoașterea ei aiurea, era pentru instanțele noastre inexistentă juridicește. Prin legea noastră, care o recunoaște juridicește, persoana morală străină devine asimilată persoanelor străine fizice, la cari se referă art. 11 cod. civil rom. și ea atare i se vor aplica dispozițiile acestui articol.

Să admitem acum că societatea străină, recunoscută persoană morală la noi, reclamă pe un român înaintea instanțelor române. Păritul ar putea alege atunci dispozițiile art. 2 cod. civ. rom., după care, legile relative la capacitate fiind de statut personal, s'ar putea ca persoana morală străină să nu fie capabilă a sta în judecată, fiindcă legea ei națională n'ar îndreptăți-o la aceasta, decât de ex. după o prealabilă autorizație a guvernului.

În această privință de acord cu Merlin (Rep. t. X. p. 323. Mainmorte) și cu Cass. belgiană, admitem contra părerii lui Laurent (I. 307 și dr. internațional t. IV p. 120 și urm.) că persoanelor morale străine trebuie să li se aplice statutul personal, întrucât ele au o naționalitate, fie că au fost recunoscute de legiuitorul respectiv, fie că, în lipsa acestei recunoașteri, au naționalitatea membrilor ce le compun și cari există chiar nefind recunoscută existența colectivității lor, tot așa (cf. Capitani) cum sclavul sau pelerinul, nerecunoscuți, juridicește, existau totuși cu dreptul civil și mai ales pretorian se împiedicau de el. Or, legiuitorul din 1900 a voit să evite posibilitatea acestei alegațiuni. El și-a spus că teoria ficțiunii îl autoriză să dea unei asociații, pe care o recunoaște, dreptul de a sta în judecată în instanțele sale spre

¹⁾ D-l Dissescu a declarat că aceasta se poate face prin lege, înscrieri în buget și chiar prin alte mijloace echivalente.

²⁾ Legiuitorul a fost rațional neaplicând omnipotența pe care teoria ficțiunii i-o dă pentru persoanele morale, și persoanelor fizice.

³⁾ Chestiunea poate avea însă interes politic și diplomatic.

⁴⁾ De fapt se prezintă sub-diviziuni ale acestor ipoteze.

⁵⁾ Credem că aceasta nu se poate face prin decret, ci numai prin o lege.

a ajuta astfel o grabnică și echitabilă rezolvare a proceselor¹⁾). La aceasta, precum o spune d-l Dîsescu, legiuitorul era cu atât mai îndreptățit cu cât dreptul de a da și a sta în judecată fiind variante ale dreptului public de a te plânge, legiuitorul i se dau în această privință puteri mai largi.

Recunoașterea dreptului de a sta în judecată nu înseamnă însă (și legiuitorul s'a grăbit să adauge aceasta, cf. și jurisprudența noastră: Cas. 1900) că prin aceasta se acordă societății străine și alte drepturi. Ca toate derogările, și aceea a art. 66 al. 2, făcută în interesul distribuirii justiției, trebuie să fie restrictivă. Pentru celelalte drepturi ale societății vom avea deci în vedere art. 11 cod. civ. combinat cu art. 2 cod. civ.

Dar, s'a obiectat, ce se întâmplă în cazul când o societate străină nu e recunoscută în țara ei de origină? Iată de ex. o asociație de fapt: niște români din Transilvania au făcut o asociație nerecunoscută de statul ungar. Un român de aci lasă acestei asociații un legat. Moștenitorii săi atacă testamentul. Legea română, uzând de prerogativele suveranității sale teritoriale, acordă acestei asociații care există numai *d' fapt* (fîndcă membrii ei trăesc, dar colectivitatea lor nu e recunoscută juridicește, personalitatea juridică *la noi* și conform art. 66 al. 2 proc. civ. dreptul de a sta în instanță spre a-și apăra drepturile. Se va ajunge la o hotărâre și se pune acum întrebarea:

De vreme ce art. 66 al. 3 pr. civ. nu dă alte drepturi societății străine, ce se va face cu această hotărâre rămasă definitivă? Cine o va executa?

Se pot prezenta două ipoteze: a) societatea nerecunoscută e recunoscută în urmă în țara sa. În acest caz art. 66 al. 2 e util, fiindcă în timpul cât au durat formalitățile recunoașterii s'a putut evita eventual prescrierea unui drept, de care societatea va putea uza câștigându-l conform legii țării sale. Starea în instanță e o măsură de conservare anologă celei permise celui chemat la o succesiune fără a împieta asupra acceptării succesiunii.

b) Societatea nu e recunoscută acolo din motive de ordine publică internă. În acest caz ea nu poate avea prin sine niciun drept, căci legea ei (art. 2 civ.) nu-i dă nici unul. De-âi și aci trebuie făcut o distincție. Dacă legiuitorul nostru crede că această asociație recunoscută de el e utilă țării noastre, el e liber să-i dea prin lege și alte drepturi, pe cari le va găsi de cuvîntă, între cari și pe acela de a primi legate. Bine înțeles prin aceasta, conform principiului teritorialității suveranității, legiuitorul nostru n'a creat o persoană morală aiurea ci numai

pentru instanțele noastre. Existență juridicește pentru noi, societatea străină e inexistentă juridicește în țara sa, tot așa cum o societate recunoscută aiurea e până la recunoașterea ei de legiuitorul nostru inexistentă juridicește la noi.

E drept că aceasta poate da naștere unui conflict diplomatic decît, codul nu are să se ocupe de asemenea eventualități: El pune principii, lăsând la înțelepciunea legiuitorului să le aplice cum o vor cere interesele și demnitatea statului:

E de remarcat că legea poate fi ocolită împreună cu toate consecințele ei, dându-se asociațiilor forma comercială. În acest caz alte dispoziții se vor aplica dar se va naște în acelaș timp controversa dacă o asociație comercială poate primi legate.

ALEX VELESCU

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 26 Martie 1913

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte

Irina T. Ionescu ș. a cu Olga N. Georgescu ș. a.

Servitute de vedere. — Obligațiunea proprietarului fondului aservit — Nerespectarea distanțelor de a construi. — Atingerea dreptului de servitute. — Regulament comunal. — Dacă el poate desființa drepturile de servitute dobândite de o parte pe temeiul legii. — (Art. 48¹⁾, 481 și 634 c. civi)

1) *Intrucît servitutea de vedere implică obligațiunea proprietarului fondului aservit de a nu construi decît la anumite distanțe, urmează de aci că dacă cineva construiește fără a respecta această distanță aduce atingere dreptului necontestat de servitute al celeilalte părți.*

2) *Servitutea de vedere fiind un drept real, nu se poate stinge sau desființa decît în cazurile expres arătate de această lege.*

Prin urmare, un regulament comunal nu poate să desființeze drepturile de servitute reală dobândite de o parte, cu mult înainte de decretarea regulamentului.

3) *Dacă în interesul estetice și salubrității unui oraș, un regulament comunal poate impune anumite restricțiuni exercițiului dreptului de proprietate, de aci nu urmează că un asemenea regulament trebuie interpretat în sensul că a înțeles a libera un fond aservit de orice servitute legalmente dobândită de proprietarul vecin, neșcolind astfel principiul inviolabilității drepturilor reale imobiliare.*

Prin urmare, când tribunalul declară desfiin-

¹⁾ Cf. și cuvîntarea d-lui Cantilli, raportul legii din 1930 la Camera.

țată o servitute de vedere între două fonduri vecine prin aplicarea regulamentului comunal și pe considerațiunile streine dispozițiilor art. 634 c. civ., cum ar fi lipsa de prejudiciu pentru proprietarul fondului dominant, violează atât citatul articol cât și art. 480 și 481 c. civ. *)

Deciziunea 251/913. — Casată, după recursul făcut de Irina T. Ionescu ș. a., sentința Trib. Prahova, s. II, No. 53/912, data în proces cu Olga N. Georgescu ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-
Consilier V. Bossy;

Pe d-l avocat P. Poni, în dezvoltarea motivelor de recurs; și

Pe d-nii avocați D. Negulescu și Șt. Stroe-Petrescu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivelor de recurs II, III și IV.

II. «Violarea art. 612 c. civ. și exces de putere. Potrivit art. 612 c. civ. distanța care trebuie observată între zidul în care se deschide o vedere sau o fereastră spre vedere este de 19 decimetri. Trib. deși constată în fapt că pârâta nu a observat distanța legală de 19 d. m. când a clădit etajul caselor sale vecin, totuși pe motiv că pârâta a făcut construcția conformându-se regulamentului Primăriei Ploești și pe motiv că nu împiedică în totul trecerea luminei și pe motiv că dacă ar fi lăsat distanța legală, apoi pârâta nu ar fi avut destul loc pentru o construcție confortabilă îmi respinge acțiunea. Procedând astfel, trib. violează disp. art. 612 c. civ. și comite un exces de putere»;

III. «Violarea art. 623 și 634 c. civ. Prin faptul că Trib. deși constată în fapt că am dobândit dreptul de servitute de vedere asupra locului vecinului, deși nu neagă că prin clădirea ce pârâta a construit mi se scade întrebuințarea acelei servituți totuși pe considerațiunile străine dispozițiilor categorice art. 634 c. civ. îmi respinge acțiunea în reintegrare»;

IV. «Violarea art. 480 și 481 cod. civ. și greșită aplicațiune a art. 5 c. civ. Prin faptul că Trib. se întemeiază pe un regulament comunal pentru a ajunge la concluzia restrângerei exercițiului dreptului meu de proprietate, aplicând pentru aceasta disp. art. 5 din cod. civil, neaplicabil în speță; de oarece exercițiul dreptului meu de servitute se bazează pe dispoz. legale ale art. 623 și 634 c. civ.»;

Având în vedere că se constată din sentința adusă în recurs că încă din anul 1843, Gheorghe Nuțu, autorul original al recurenței, construindu-și casele sale cu etaj în calea Câmpinei din Ploești, a deschis la etajul de sus două ferestre cu vederea directă spre locul vecin al intimatei Olga Georgescu; că atât G. Nuțu cât și urmașii săi s-au folosit în aceste condițiuni de dreptul de vedere în decurs de mai bine de zece ani, sub imperiul legii Caragea și mai bine de treizeci ani sub imperiul codicelui civil actual, așa în cât proprietatea lui este dobândită fie prin prescripția de zece ani, prevăzută de vechea legiuire fie prin prescripția de lungă durată prevăzută de actuala legiuire; că, ce este mai mult, unul din autorii intimății, G. Bă-

dulescu, judecându-se cu autorul reclamanților, printr'un act scris de tranșacțiune din 1872, a recunoscut acestuia dreptul la această servitute exercitată de d'asupra acoperișului casei lui; că în 1910, intimata Olga Georgescu construind pe fondul aservit acestei servituți, în locul caselor vechi cu un etaj o construcțiune cu două etaje și împiedicând astfel exercițiul servituții de vedere a recurenților, aceștia au intențat acțiunea de față cerând să dărâme zidăria pe toată întinderea imobilului lor care nu va avea 12 palme domnești sau trei metri de sub tucul ferestrelor lor până în zidul ce a construit;

Având în vedere că Tribunalul, prin sentința atacată cu recurs, a respins această acțiune pe motiv că construirea casei cu două etaje a fost impusă intimății Olga Georgescu de autoritatea comunală în baza regulamentului de construcțiuni al comunei Ploești care nu permite pe anumite străzi construirea caselor cu un singur etaj și pentru că în tot cazul, intimata a lăsat în dreptul ferestrelor recurenților o terasă care deși nu este la distanța legiuirii totuși ar fi suficientă pentru a asigura lumina așa că n'ar exista nici un prejudiciu pentru recurenți dacă nu pot să-și exercite dreptul de vedere așa cum îl exercitau înainte de construirea casei cu două etaje;

Considerând că în speță Tribunalul constată că recurenții au un drept dobândit și prin prescripțiune și prin act scris asupra servituții de vedere al cărui exercițiu au cerut să fie respectat prin acțiunea de față;

Considerând că întrucât servitutea de vedere implică obligațiunea proprietarului fondului aservit de a nu construi decât la anumite distanțe: 12 palme după cod. Caragea, 19 decimetri după cod. civil, urmează că intimata construind fără a respecta această distanță a adus atingere dreptului necontestat de servitute al recurenților;

Că servitutea de vedere fiind un drept real nu se poate stinge sau desființa decât în cazurile expres arătate de această lege;

Că regulamentul comunal, menționat mai sus nu a putut înțelege să desființeze drepturile de servitute reală, dobândite de recurenți cu mult înainte de decretarea lui;

Că dacă în interesul estetice și salubrității onasului un regulament comunal poate impune anumite restricțiuni exercițiului dreptului de proprietate de aci nu urmează că un asemenea regulament trebuie interpretat în sensul că a înțelege a libera fondul aservit de orice servitute legalmente dobândită de proprietarul vecin nesocotind astfel principiul inviolabilității drepturilor reale imobiliare;

Că după o bună și rațională interpretare, regulamentul în chestiune a avut în vedere terenuri cari nu erau supuse la servituți rămânând ca pentru cele aservite să se găsească mijlocul sau de a respecta sau de a ajunge la o înțelegere cu proprietarul fondului dominant;

Că, în speță, Tribunalul declarând desființată servitutea de vedere între cele două fonduri vecine prin aplicațiunea regulamentului comunal și pe considerațiunile streine dispozițiilor categorice ale art. 634 c. civ., cum ar fi lipsa de prejudiciu pentru proprietarul fondului dominant, a violat citatul text de lege precum și art. 480 și 481 c. civ. așa că motivele de recurs se găsesc întemeiate;

Considerând că sentința adusă în recurs urmând a fi casată pentru aceste motive este fără interes a se mai cerceta celelalte motive de recurs relative la nesocotirea art. 35 din regulamentul comunal care nu este aplicabil decât clădirilor cari sunt lipite, cum și la inadmisibilitatea intervențiunii făcute în propriul său interes de Primărie pentru prima oară în apel;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 42/913, pag. 502.

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE S. II

Audiența dela 17 Aprilie 1912

Președența d-lui M. IULIAN, președinte

P. A. Naumescu cu Societ. petroliferă Internațională-Română

Concesiune petroliferă. — Comisie de consolidare. — Constituirea ei cu președintele secțiunii de vacanță — Legalitatea constituirii. — (Art. 6 din legea pentru consolidarea concesiunilor petrolifere)

Art. 6 din legea pentru consolidarea concesiunilor petrolifere, prevede sub pedeapsă de nulitate prezența președintelui tribunalului în comisia de consolidare însă această dispoziție trebuind să fie pusă în concordanță cu art. 5 și 8 din legea vacanțelor care arată modul componerii tribunalului, urmează că în timpul vacanțelor, comisia de consolidare este legal constituită cu președintele secțiunii de vacanță).

Decizia No. 97/912. — Casată, după recursul făcut de P. A. Naumescu, decizia Curței de apel București, s. III No. 304/909, dată în procesul cu Societatea petroliferă Internațională-Română.

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier El. G. Economu;

Pe d-l avocat A. Eliescu din partea recurentului, în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat N. Saita, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Greșită interpretare a art. 5 și 6 din legea pentru consolidarea dreptului de a exploata ozocherita și petrolul de pe proprietățile particulare Greșită aplicare a art. 11 din regulamentul pentru aplicarea acestor legi»

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului se constată că Curtea de apel a anulat hotărârea cu No. 122 din 24 Iulie 1908 a Comisiunii pentru regularizarea și consolidarea dreptului de concesiuni petrolifere din județul Prahova, pentru motivul că acea Comisie a fost prezidată nu de către președintele tribunalului cum cere art. 5 și 6 din legea de consolidare, ci de către d-l T. Magheru membru de ședință al tribunalului, în calitate de președinte al secțiunii vacanțelor;

Că, asemenea se constată din procesul-verbal cu data de 16 Iunie 1908, încheiat de judecătorii tribunalului, că d-l T. Magheru membru de ședință este președintele secției vacanțelor, pentru timpul dela 21 Iulie până la 10 August;

Considerând că art. 6 din legea de consolidări, cere prezența președintelui sub pedeapsa de nulitate;

Considerând însă că această dispozițiune de lege trebuia să fie pusă în concordanță cu art. 5 și 8 din legea vacanțelor, care arată modul componerii tribunalului;

Că, așa fiind, în timpul vacanțelor, Comisia de consolidare trebuia să fie prezidată de către președintele secțiunii vacanțelor;

Considerând că și aceasta a fost intenția autorului legii de consolidare, rezultă și din expunerea de motive a proiectului de lege, unde se arată că prin prezidarea de Tr. bunal se înțelege orice persoană care este însărcinată a prezida tribunalul în lipsa titularului, precum și președintele vacanței;

Considerând că deși art. 11 din regulamentul legii de consolidare prevede că în timpul vacanțelor Comisia trebuie să fie prezidată tot de primul președinte, acolo

unde tribunalul are mai multe secțiuni chiar în cazul când nu ar fi ca președintelui al vacanțelor, totuși această dispoziție fiind preserisă într'un regulament și cerând alte formalități decât cere legea, nu poate fi aplicată; Că, în speță, Curtea de apel hotărând altfel a violat suscitările articole de lege și, prin urmare motivul de casare e fondat;

Pentru aceste motive Curtea casează, etc

CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI S. I

Audiența dela 23 Ianuarie 1913

Președența d-lui OSCAR N. NICOLESCU, prim-președinte

Elena N. Dumitriu Oțoțol cu G. Antonescu

Decizia civilă No. 10

Vânzare pentru esire din indiviziune. — Ordonanță de adjudecare. — Efectul purgei — Dacă se aplică la vânzările pentru esire din indivizie. — (Art. 780, 1386, 1790 și 1814 c. civil).

Deși, după art. 565 pr. civ. în vânzările silite ordonanța de adjudecare definitivă, trece adjudecatarii imobilul liber de orice sarcină sau ipotecă la care era supus, însă dispozițiunile acestea nu se aplică și atunci când se face o vânzare de bună voe pentru esire din indiviziune, și aceste vânzări rămân supuse dreptului comun, iar cumpărătorul e în drept să procedă la îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 1804 și urm. C. civil și de art. 1814, C. civil, cari constituiesc purga voluntară.

S-au ascultat d-nii avocați I. S. Ionescu din partea apelantei și Al. Pascu pentru intimați.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Elena N. Dumitriu Oțoțol în contra jurnalului tribunalului Buzău secția I, cu No. 7845 din 7 Decembrie 1912;

Având în vedere că prin acest jurnal, tribunalul a respins cererea făcută de Elena N. Dumitriu Oțoțol de a se considera ca fără ființă mențiunea făcută de judecătorul tribunalului în registrul de inscripțiuni că inscripțiunea ei ipotecară legală s'a purgat prin vânzare cu licitațiunea publică a imobilului grevat;

Având în vedere că tribunalul a respins această cerere pentru motivul că ea nu poate fi rezolvată în camera de consiliu, pe cale grațioasă, ci numai pe calea contencioasă întrucât se ține a se stabili un drept protivnic;

Având în vedere, asupra acestui punct, încheierea Curței cu No. 270 din 19 Ianuarie 1913 precum și motivele pe care se sprijină;

Având în vedere, în fond, susținerile orale și concluziunile scrise ale părților litigante precum și actele ce invoacă;

Având în vedere că din actele invocate și din debaterile urmate în instanță, se constată în fapt, că Polixenia N. Dumitriu, constituind dotă fiecei sale Elena, la trecerea ei în căsătorie cu Constantin G. Cărbunescu, între altele, și o avere alienabilă în valoare de 12.000 lei, a cerut luarea unei inscripțiuni ipotecare legate asupra moșiei Schiopoia din județul Buzău, stăpânită de soțul C. Cărbunescu în indiviziunea cu ceilalți moștenitori rămași pe urma defunctei Eufrosina G. Cărbunescu până la concurența samei de lei 12000 prevăzută în actul dotal, autentificat de tribunalul Ilfov secția de notariat, sub No. 665 din 1903, cerere ce s'a încuviințat de președintele tribunalului prin ordonanța cu No. 3742 din 21 Martie 1908;

Că, scoțându-se în vânzare moșia Schiopoia pentru esire din indiviziuni, și adjudecându-se asupra intima-

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 47/912, pag. 563.

tului G. Antonescu acesta, după emiterea ordonanței definitive cu No 5486 din 1908 și distribuirea prețului adresează tribunalului Buzău petițiunea înregistrată la No. 21029, din 17 Ianie 1908 prin care cere ca, în conformitate cu art. 565 și 583 c. pr. civ., să se ordone radierea din registru a ipotecilor ce grevau imobilul adjudecat, cu atât mai mult cu cât vânzarea a fost efectuată pentru esire din indiviziune; că recomandându-se petițiunea judecătorului comisar al partajului ca să procedă la radierea lor din oficiu, acesta face în ziua de 19 Ianie 1908 mențiunea în registru, pe marginea ordonanței de inscripțiune legală a apelantei, că inscripțiunea s'a purgat prin faptul vânzării imobiliare cu ordonanța de adjudecare cu No 5486 din 1908 și cumpărat de G. Antonescu;

Că, mai târziu apelanta, după ce obține în contra fostului ei soț C. Cărbăncu sentința definitivă de restituirea dotei, voină a executat creanța sa asupra imobilului ce fusese grevat de inscripțiunea ipotecară luată de către constituțtoarea zestre constatând că această inscripțiune fusese radiată de judele-comisar al partajului, cere președintelui tribunalului pe cale grațioasă, în camera de consiliu, în temeiul art. 104 pr. civ., prin petițiunea înregistrată la No. 34075 din 23 Noiembrie 1912, să se considere ca fără ființă mențiunea făcută de judecător în registrul de inscripțiuni, întrucât art. 565 și 583 cod pr. civilă privesc numai vânzările silite iar nu și acelea făcute pentru esire din indiviziune, și întrucât creanța ei dotală nu a fost achitată; că, tribunalul etând pe părți în camera de consiliu, și ascultând lămuririle lor, dă încheierea cu No. 7845 din 1912, pe care Elena Dumitriu Oțoșol a atacat-o cu apelul de față sprijinindu-l pe motivul invocat în cererea de mai sus;

Având în vedere că intimatul G. Antonescu pretinde că bine a procedat judecătorul comisar al partajului când a făcut mențiunea în registru că ipoteca legală a apelantei este purgată, de oarece purgarea ipotecilor este legată de licitarea bunului grevat, și nicidecum de caracterul declarativ sau translativ al împărțirii și există desăvârșită analogie între vânzarea silită și ceaia pentru cormarea indiviziunii;

Că, ast-fel fiind chestiunea care urmează a fi examinată este aceia de a se ști dacă, în vânzările cu licitațiunea publică pentru esire din indiviziune, ordonanța de adjudecare definitivă are de efect, ca și în vânzările silite, să purgze ipotecile și privilegiile ce grevează imobilul în momentul adjudecării;

Considerând, în drept, că în temeiul principiului înscris în art. 1790 cod. civ., în caz de vânzare voluntară, imobilul grevat de privilegiu sau ipotecă trece în mâinile cumpărătorului cu aceste sarcini; că, dacă el voește să fie apărat de urmări și imobilul să rămână liber, este ținut să procedă la îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 1804 și urm. cod. civil, și de art. 1814 c. civ. care constituiesc purga voluntară;

Considerând că din art. 786 c. civ. care dispune că fiecare coerde este presumpț ca a moștenit singur și imediat toate bunurile care compun partea sa, sau care i-a căzut prin licitațiune, și din art. 1386 C. civ., după care dacă un lucru comun al mai multora nu se poate împărți ușor și fără pierdere sau dacă într-o împărțea de bună voie s'ar afla lucruri pe care niciunul din împărțitori n'ar putea sau n'ar voi a lua vânzarea unor asemenea lucruri se va face cu licitațiune și prețul se va împărți între coproprietari, rezultă că licitațiunea este un mijloc de a suplini partajul și de a eși din indiviziune ale cărei efecte variază după cum adjudecatorul este unul dintre copărtași sau este o persoană streină de moștenire; că în primul caz, licitațiunea produce efectele unei împărțeli, aplicându-se principiul înscris în art. 785 cod. civ.; iar în cazul al doilea, licitațiunea constituie o adevărată vânzare;

Considerând că, din caracterul juridic ce prezintă licitațiunea când a avut loc în favoarea unei persoane streine, decurge ca consecință, între altele, și aceasta

că sarcinile, ipotecile constituite în timpul indiviziunii asupra imobilului vândut, nu sunt purgale în mod virtual prin ordonanța de adjudecare rămasă definitivă, deși și vânzarea a fost făcută sub autoritatea justiției; că ele subsistă și imobilul continuă să fie grevat în mâinile cumpărătorului de toate sarcinile anterioare, câtă vreme el nu a recurs la procedura purgei voluntare;

Considerând că deși, după art. 565 cod. pr. civ., ordonanța de adjudecare rămasă definitivă și executată trece adjudecaturului imobilul liber de ori ce privilegiu sau ipotecă la care era supus totuș acest text de lege nu se aplică la vânzările cu licitațiune publică pentru esire din indiviziune;

Că în adevăr, art. 565, face parte din capit al IV-lea în care legiuitorul se ocupă numai de executarea silită asupra bunurilor nemiscătoare, stabilind regulile speciale pentru expropriatiunea forțată; că, pe dealtă parte, art. 689 cod. pr. civilă, care arată care sunt articolele dela vânzarea silită ce se aplică și la vânzarea imobilelor minorilor, nu enumeră și art. 565, iar art. 696 cod. pr. civilă din secțiua VI, relativă la împărțiri și licități, dispune că vânzarea se face potrivit cu cele prescise pentru vânzarea bunurilor nemiscătoare ale nevârșnicilor;

Că, dar, legiuitorul a lăsat vânzările judiciare voluntare sub imperiul dreptului comun, și ordonanța de adjudecare ce intervine în asemenea vânzări nu are de efect de a purga privilegiile și ipotecile ce grevează imobilul adjudecat;

Având în vedere în speță, că moșia Schiopoia a fost vândută cu licitațiunea publică pentru esire din indiviziune, după cum se constată din dosarul tribunalului Buzău cu No. 1115 din 1908, alăturat la acela al Curței; că, creanța apelantei, garantată prin inscripțiunea ipotecă legală asupra acestui imobil, nu a fost plătită; că ordonanța de adjudecare cu No. 5486 din 1908, ne purgând sarcinile constituite în timpul indiviziunii zisul imobil nu a trecut în mâinile adjudecaturului G. Antonescu liber de orice sarcini ci grevat de inscripțiunea ipotecară legală a apelantei; că intimatul nu a îndeplinit formalitățile purgei voluntare și nici o supralicitare conform art. 698 cod. pr. civilă, nu a intervenit; că dar, ipoteca legală a apelantei subsistă, și judele-comisar al partajului nu putea să facă mențiunea în registru că inscripțiunea este purgată; că mențiunea de purgare a inscripțiunei ipotecare fiind făcută în contra legii, ea nu poate avea ființă și deci urmează a fi anulată;

Având în vedere că ipoteca legală a apelantei subsistând, câtă a se rezerva intimatului dreptul ce pe cale contencioasă să de tucă motivele de nulitate a acestei inscripțiuni ce arată că are de invocat, întru cât art. 141 cod. pr. civ. nu permite ca pe cale grațioasă să se stabilească un drept protivnic;

Că, astfel fiind apelul făcut de Elena Dumitriu Oțoșol este întemeiat și urmează a fi admis, reformându se încheierea tribunalului și admitându-se cererea apelantei;

Pentru aceste motive admite apelul, etc

(ss) Ose r N Nicolescu, St Mladoveanu, Ef Antonescu.

Observație.—Soluția admisă prin decizia Curței din București, ce publicăm astăzi, este juridică. Se decide în adevăr, cu drept cuvânt, că, în legislațiua noastră, în vânzările făcute pentru esire din indiviziune, adjudecarea nu are de efect purgarea imobilului vândut de sarcinile reale ce-l afectează, imobilul trecând asupra adjudecaturului cu toate sarcinile anterioare, dacă cumpără-

torul n'a recurs la purga voluntară. Vezi Trib. Ilfov, *Revista critică de drept, legislație și jurisprudență* din anul 1911, No. 8, p. 196 urm. (cu nota d-lui Al. Cerban). În cât privește sistemul mixt al purgei legale, care rezultă din vânzările silite (art. 565, 568 Pr. civ.), vezi D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, tom. X, p. 726 urm. (N. R.).

TRIBUNALUL DOLJ SECȚIA II

Audiența de la 8 Februarie 1913

Președinția d-lui C. C. BUDIȘTEANU, jude de ședință

Sentința corecțională No. 336

Const. D. Buze cu C. I. Ciurcu

Acțiune publică — Stingerea ei prin împăcarea părților chiar în lipsa inculpatului — (Art. 82 leg. jud. de ocoale; Art. 238 c. p.)

In delictele prevăzute de art. 238 c. p. părțile se pot împăca, tribunalul putând lua act de declarația reclamantului chiar în lipsa inculpatului și declara stinsă acțiunea Tribunalului, deliberând,

Având în vedere actele cauzei, susținerile reclamantului și concluziunile d-lui Procuror;

Având în vedere că reclamantul azi în instanță declară că s'a împăcat cu oponentul și nu mai are nici o pretențiune contra sa, cerând a se declara stinsă acțiunea publică de față;

Considerând că după dispozițiunile art. 82 din legea judecătorilor de ocoale părțile pot prin împăcare să stingă acțiunea publică pentru faptul prevăzut de art. 238 c. p. aplicat în speță contra oponentului;

Că, deși d-l Procuror se opune la stingerea acțiunii publice prin faptul că lipsește oponentul, însă apelul oricărei din părți în materie penală, evocă înaintea Tribunalului, în ceea ce privește pe partea apelantă întreaga afacere chiar și acțiunea publică; de unde rezultă că d-l Prim-Procuror ne-lăcând apel contra cărței de judecată acțiunea publică nu o are în mână de cât reclamantul și p' în urmăre ea se poate stinge după declarațiunea acestuia ch ar și în lipsa părților condamnate,

Că în acest caz opoziția de față se privește fondată și urmează să fie admisă ca atare, declarându-se stinsă acțiunea publică;

Pentru aceste motive Tribunalul, în neunire cu concluziunile d-lui Procuror, admite, etc

(ss) C. G. Budișteanu; C. Cășărescu

NOTA.—Această sentință a fost confirmată de înalta Curte prin decizia No. 1098 din 22 Mai, ce publicăm tot în acest număr la pag. 644.

(N. R.)

REZUMATELE JURISPRUDENȚEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASAȚIE S. I

Recurentul M. Constantinescu prin d-nii avocați Stelian Popescu și P. Borș.

Intimata Maria Cufarida Crățunescu prin d-l avocat I. Saita.

Convențiuni. — Dovedirea lor. — Dovedirea convențiunei dintr-o parte cu terțiile persoane. — Admisibilitatea probei cu martori.

1. Dacă între părți e contractante, convențiunile se pot dovedi numai prin acte scrise această regulă nu-și are aplicațiune atunci când o parte voește a dovedi convențiunile dintre cealaltă parte și terțiile persoane, caz în care partea poate să uzeze de mijloacele de probațiune cele mai largi și deci și de dovada cu martori. (Cus. s. I decizia 415 din 5 Iunie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei C. de apel s. IV Buc. No. 25/912).

Recurenta Maria Paplica ș. a., prin d-nii avocați Onescu și P. Missir.

Intimata Anastasia Malaxa prin d-l avocați M. Antonescu și Tenea.

Convențiuni. — Tutelă. — Socolile tutelei. — Dispozițiunile art. 419 c. civ., cari stabilește incapacitatea tutorelui de a trată cu fostul

pupul. — Convențiunile la cari se aplică această dispoziție. — Art. 419 c. civil.

2. Art. 419 c. civ. fiind o derogatiune dela dreptul comun al libertăței convențiunilor, deoarece stab lește incapacitatea tutorelui de a trata cu fostul său pupil în termen de o lună dela lichidarea definitivă a socoltelor tutelei, nu se aplică decât acelor convențiuni cari au un raport direct sau indirect cu socoltele și administrațiunea tutelei. (Cus. s. I, decizia 419 din 7 Iunie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei C. de apel Buc. s. III, No. 1.6/912).

CASAȚIE S. II

Recurentul Al. C. Negreanu prin d-nii avocați M. Cireșeanu și D. N. Comșa.

Intimata Maria I. Florescu ș. a., prin d-l avocat Em. Antonescu.

*** Poprire. — Creditor chirografar. — Chitanță de descărcare dată terțiului de debitor, anterior poprirei. — Dacă ea este opozabilă creditorului chirografar, în ce privește data.**

1. Creditorii chirografari ținând dela debitorul lor dreptul de gaj general asupra patrimoniului său, fără a avea un drept propriu sau o garanție particulară, dânșii trebuiesc considerați în această calitate ca reprezentanți universali ai debitorului iar nu ca terți; de unde rezultă că creditorii chirografari sunt ținuuți a suporta toate actele juridice făcute de debitor asupra pa-

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerele viitoare.

trimoniului său, cu excepția fraudei, și că înscririle chiar sub semnătură privată opozabile acestuia, fac aceeași credință și față de dânsii în ce privește data, pe cât timp nu se dovedește că aceste acte ar fi fost antdatate în mod fraudulos. Aceasta are a se urma cu atât mai mult, când e vorba de acte liberatorii, adică de chitanțe constatatoare ale unor plăți făcute, în privința cărora nu se poate admite cu toată rigoarea ei regula din art. 1182 c. civil privitoare la data certă, și justiția are a decide după împrejurările speciale ale cauzei dacă plata de aceste chitanțe constată a avut loc realmente la data indicată în ele, ori dacă nu cumva chitanțele au fost antdatate în scopul de a fraudă pe creditori. (Cas. s. II, decizia civilă No. 129, din 28 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curței de apel Craiova, s. I, No. 93/913).

Recurentul Procurorul Tribunalului Dolj, lipsă.
Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Lovire simplă. — Stingerea acțiunii publice prin împăcare. — Producerea ei în opoziție, în lipsa inculpatului. — Admisibilitate. — Art. 82 l. j. p. și 238 c. penal.

2. Stingerea acțiunii publice prin împăcare în delictul de lovire prevăzut de art. 238 c. penal, se poate produce în orice stare a procesului, prin urmare și în opoziție, chiar în cazul când lipsește inculpatul, intru cât principiul legii este general și nu cuprinde nici o mîngînire în această privință. (Cas. s. II, decizia penală 1093 din 22 Mai 1913, prin care se respinge recursul făcut contra sentinței trib. Dolj s. II No. 336/913).

Recurenta Maria C. Fotea ș. a., lipsă.
Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Citație. — Lipirea ei pe ușa casei. — Dacă această formalitate poate avea loc, în cazul când citația a fost remisă uneia din persoanele prev. de art. 74 pr. civ. și 68 l. j. p. — Soluție negativă

3. a) Art. 74 pr. civilă și 63 l. judecăt. de pace, prescrie lipirea citației pe ușa casei numai în cazul când nu se găsește nici una din persoanele prevăzute de lege, iar nu și în cazul când actul s'a remis uneia din acele persoane.

b) După art. 68 l. judecăt. de pace, în comunele rurale, procesul verbal de înmănarea citației, în caz când partea nu se găsește la domiciliu sau reședință, sau nu voeste ori nu poate să semneze de primirea citației, se va întocmi de funcționarii prevăzuți de acest text de lege, dar cu asistența a doi martori, cari să nu fie în serviciul poliției sau primăriei respective. (Cas. s. II, decizia penală No. 1099, din 22 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței trib. Bacău, s. II, No. 450/913).

CASAȚIE S. III

Recurentul Achil C-tinescu, în persoană.
Intimata administrația financiară Dâmbovița prin d-l avocat Paraschivescu.

Patentă. — Medic veterinar. — Inspector zootehnic. — Scutire de patentă.

1. Inspectorii zootehnici de pe lângă Ministerul Dome-

niilor fiind opriți prin art. 15 din legea sanitară de a ocupa alte funcțiuni și de a face clientela ca medici veterinari, ei nu pot fi impuși la patentă de medic veterinar. (Cas. s. III, decizia fiscală No. 125 din 29 Mai 1913 prin care s'a casat decizia Comis. de apel din jud. Dâmbovița No. 140/913).

Recurentul Colonel M. Cioranu ș. a. prin d-l avocat G. Anghelescu.

Intimatul Ministerul de Războiu prin d-l avocat C. Stravolca.

Conturi. — Comisie de aprovizionare a arsenalului armatei. — Recepție neregulată de material. — Responsabilitate. — Condamnare prin decizia Ministerului de Războiu. — Dacă partea care nu a făcut apel, poate face intervenție la Curtea de Conturi în apelul făcut de altă parte. — Soluție negativă. — Art. 247 pr. civ., art. 23 regul. de administrație a armatei.

2. a) Mai multe persoane pot face recurs în casație prin una și aceeași cerere și cu o singură taxă, când ele au același interes decurgând din același fapt generator de drepturi sau obligațiuni, cum ar fi în cazul când mai multe persoane sunt condamnate prin aceeași hotărâre a Curței de conturi a plăți o sumă de bani ca despăgubiri către Ministerul de război pentru recepțiunea unui material de proastă calitate.

b) Este neadmisibilă cererea de intervenție făcută în apel de către una din părțile din proces ce a fost condamnată de prima instanță și nu a făcut apel, căci prin admiterea intervenției s'ar aduce în mod indirect o atingere autorității lucrului judecat, de oarece s'ar fi dat intervenientului o nouă cale de atac contra deciziei primei instanțe, care pentru dânsul a rămas definitivă prin neapulare în termenul legal.

c) Dispozițiunea cuprinsă în art. 134, 135 și 136 din legea contabilității publice după care Curtea de conturi este obligată a chema din oficiu toate părțile ce figurează în decizia condamnatoare este aplicabilă numai în ce privește pe funcționarii însăreinați direct și special cu supravegherea contabililor și cu controlul contabilității lor, ca unii ce sunt responsabili din cauza lipsei de verificare asupra gestiunii contabilului aflat în deficit, iar nu și în cazul unei recepțiuni neregulate a unei cantități de material de către o comisiune de administrație.

d) Art. 23 din regulamentul de administrație al armatei, care stabilește răspunderea pecuniară a membrilor comisiunii de aprovizionare, este aplicabil și membrilor comisiunii de administrație prevăzută de regulamentul serviciului arsenalului armatei, intrucât legea generală se aplică concomitent cu cea specială în dispozițiile cari nu se contrazice. (Cas. s. III, decizia No. 243 din 17 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Inaltei Curți de conturi s. I No. 73/913).

Ecouri dela examenele de drept

XXXIX

— Ce sunt *actiones mixte*!
— *Actiones mixte* nu existau, fiindcă în orice afacere juridică trebuie să fie ceva mai important, sau persoană, sau lucrul, așa că avem sau *actiones in personam*, sau *actiones in rem*; dar nu putem avea și *actiones mixte*!